

Слънцето превалаше задъ баира. Той подбра свинетъ и ги подкара къмъ село. Тая вечеръ не потърси вечеря. И не чувствувахе гладъ. За-

шура се безцелно изъ селото, потънало въ мълчание. Само листата, брулени отъ острия есененъ вѣтръ, шушнѣха и падаха.

Дълго дѣдо Прою обикаля къщитѣ. Мина и край своята — свѣтла и чиста

— измазана отъ чужда ржка. Прозорцитѣ свѣтѣха, сѣщо като когато вжтре крѣщѣха неговитѣ момиченца. Струваше му се, че ей сега вратата ще хлопне и на прага ще застане неговата стопанка — засмѣна и хубава. — Ти ли си, Прою? — ще чуе той гласа ѝ въ тъмнината, а задъ нея напиратъ съ смѣхъ дветѣ му дечица.

Дѣдо Прою толкова се унесе въ споменитѣ си, че неволно се усмихна. На сърдцето му стана топло и радостно. Но изведнажъ се опомни. Всичката тая радостъ е невъзможна за него. Той самъ издѣлба пропасть предъ себе си, която нѣма сили да прескочи.

Вѣтрътъ отъново задуха, разгърна дрипитѣ му и брѣкна съ студена ржка въ пазвата му. Стана му студено. Унесенъ въ шепота на падашитѣ листа, гоненъ отъ лютата си болка, той отъново заброди и се залута въ нощта.

На сутринята извадиха вкочанясалото тѣло на дѣда Прою отъ яза на воденицата, чийто стопанинъ порано бѣше той.

Цонка Сп. Николова

ЗИМЕНЪ СНѢГЪ

Спи земя, сънувай въ тишината,
нѣма слънце, птички въ гората...
Пушатъ само бѣлитѣ комини,
и пустѣятъ равнини, градини.

Ала тамъ дълбоко въвъ земята
пѣятъ чудна пѣсень семената.
Чувашъ ли я, какъ шуми, не спира —
нова радостъ, новъ животъ извира.

Съ тази пѣсень ти растешъ и грѣшешъ,
съ нея ти, сѣячо, утромъ сѣшешъ.
Затова е бѣлнала земята,
да покълнатъ напролѣтъ зърната.

И. Стубель